

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Jany Komínkové v právní věci **žalobce: S.M.**, státní příslušnost Kazachstán, *zastoupeného JUDr. Zbyňkem Holým, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá ul. 6,* proti **žalovanému: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2015, čj. MV-21858-3/SO-2015,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30.3.2015, čj. MV-21858-3/SO-2015 (*dále jen „napadené rozhodnutí“*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (*dále jen „prvostupňový správní orgán“*) ze dne 23.10.2014, čj. OAM-1751-11/ZR-2014 (*dále jen „prvostupňové rozhodnutí“*), jímž byla žalobci zrušena platnost povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (*dále jen „ZPC“ nebo „zákon o pobytu cizinců“*) a byla mu stanovena lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí

k vycestování z území České republiky podle § 77 odst. 3 ZPC. Žalobce požadoval přiznání náhrady nákladů řízení.

2. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 14.7.2015, čj. 57 A 55/2015-36, nebyl žalobě přiznán ve smyslu § 73 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (*dále jen s.ř.s.*) odkladný účinek.

II. Důvody žaloby

3. Žalobce v žalobě uváděl, že napadené rozhodnutí je nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný se omezil pouze na obecné formulace, bez toho aniž by své závěry dostatečně odůvodnil a aniž by měly tyto závěry oporu v provedeném dokazování. Mimo jiné žalovaný shrnul, že žalobce sice žil na území České republiky poměrně dlouhou dobu, avšak zná jazyk svého státu a jeho prostředí, proto by pro něj neměl být z tohoto hlediska návrat do vlasti neřešitelným problémem. Tyto závěry však žalovaný nijak blíže nerozváděl, ani není z ničeho patrné, na základě jakých podkladů k nim dospěl.

4. Dle žalobce byla předpokladem pro vydání napadeného rozhodnutí i přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Bylo přitom nutné primárně zkoumat samotný zásah do rodinného života, tj. zabývat se skutečnými dopady napadeného rozhodnutí do života žalobce, neboť právě ve vztahu ke skutečným dopadům správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života bylo možné poměřovat proporcionalitu napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2013, čj. 8 As 68/2012-39 v bodu 26 vymezil, jaké faktory musely být brány v úvahu při správním vyhoštění, když zároveň uvedl, že po úpravě byly body aplikovatelné i na rozhodnutí o zrušení povolení pobytu. Měly by být vyhodnocovány tyto faktory: 1) povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu; 2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; 3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku; 4) žalobcova rodinná situace; 5) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky); 6) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát. Žalovaný však tyto body nevzal v žádném případě v potaz a odůvodnění zabývající se intenzitou zásahu do osobního a rodinného života shrnul pouze do dvou odstavců. Žalobce nijak nepopíral a byl si vědom toho, že se v minulosti dopustil protiprávního jednání, za které byl pravomocně odsouzen, a s odstupem času lituje svého jednání. Bylo však nutné přihlídnout k tomu, že pravomocným rozsudkem Okresního soudu Plzeň–jih, sp.zn. 2 T 34/2014, byl uznán vinným spácháním přečinu dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 měsíců s podmíněným odkladem na 15 měsíců, rozsudkem Okresního soudu Plzeň–jih, sp.zn. 2 T 23/2011, byl uznán vinným přečinem výtržnictví dle § 358 odst. 1 spáchaného ve formě spolupachatelství dle § 23 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 5 měsíců s podmíněným odkladem na dobu 20 měsíců a rozsudkem Okresního soudu v Klatovech, sp.zn. 2 T 49/2007, byl pro spáchání trestného činu krádeže dle § 247 odst. 1 písm. d) trestního zákona odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 180 hodin. Žalobce uvedl, že nebagatelizuje důsledky svého jednání, avšak upozornil, že byl v prvním případě ukládán výchovný trest ve formě obecně prospěšných prací a ve zbylých dvou případech bylo rovněž soudem shledáno, že stačilo působit na žalobce toliko výchovným trestem ve formě trestu podmíněného. Uvedené jednání mělo na žalobce

dostatečný výchovný charakter k tomu, aby zcela přehodnotil své minulé chování a nadále žil na území hostitelského státu zcela v souladu s běžnými normami občanské společnosti a zákonů České republiky. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, čj. 8 As 68/2012-39, v němž soud uvádí: „Ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměruje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“ Dle žalobce žalovaný na toto komplexní hodnocení rezignoval, neboť jej provedl ve zcela obecné rovině, aniž by zhodnotil konkrétní okolnosti posuzovaného případu. Jak již žalobce uvedl shora, většina závěrů žalovaného je odůvodňována pouze v obecné rovině. Ke svému osobnímu a rodinnému životu žalobce uvedl, že žije na území České republiky od roku 1999 a jeho vazby na domovský stát byly téměř přetrhány. Za takto dlouhou dobu je rovněž pochopitelné, že jazyková vybavenost žalobce ve vztahu k domovskému státu není tak dobrá, jelikož svůj rodný jazyk na území České republiky téměř nepoužívá, čímž došlo ke zhoršení jeho jazykové vybavenosti. Vzhledem k vzdálenosti domovského a hostitelského státu vyvstala rovněž důvodná obava žalobce o nepřekonatelné bariéry mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky, kteří by i nadále zůstali v České republice. Dle žalobce je z hlediska vzdálenostního a rovněž ekonomického tato bariéra velice významná. S argumentem žalovaného uváděným v napadeném rozhodnutí na straně 5 v prvním odstavci se žalobce neztotožňoval, jelikož pokud by měl svoji rodinu navštěvovat a létat či dojíždět až z Kazašské republiky, neměl by na tyto přesuny dostatek finančních prostředků.

III. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že veškeré námitky žalobce směřovaly k přiměřenosti napadeného rozhodnutí a touto otázkou se již zabýval na stranách 5-7 napadeného rozhodnutí, kde dospěl k závěru, že dopad rozhodnutí bude přiměřený. I přes existenci určitého zásahu do žalobcových vazeb na území České republiky byl dopad rozhodnutí vyvážen vysokou nebezpečností žalobce pro veřejný pořádek, již lze dovodit z časové skladby a značné závažnosti žalobcem páchaných narušení veřejného pořádku. V takové situaci musel zájem většinové společnosti na dodržování veřejného pořádku převážit nad zájmem jednotlivce na jeho soukromý život. To, že má cizinec na území České republiky rodinné vazby, nemohlo automaticky znamenat, že mu, ať udělal cokoli, nemohla být platnost jeho povolení k trvalému pobytu zrušena. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu v takovém případě ani nijak nevybočuje z ustálené správní praxe. Žalobce se veškerého protiprávního jednání dopouštěl v úmyslu přímém. Věděl tedy, že trestnou činnost páchal, a že tudíž při dopadení bude ohrožena jeho osobní svoboda a pobytové oprávnění. Žalobce však tento poměrně pravděpodobný vývoj ignoroval, čímž dokázal, že mu na těchto vazbách zas tolik nezáleží. Jeho nynější argumentaci spočívající ve zdůrazňování vzájemných vazeb proto žalovaný považoval za zcela účelovou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

6. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75

odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas. Žaloba není důvodná.

7. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.7.2007, čj. 8Afs 75/2005-130 uvedl: „*Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.*“ V daném případě se krajský soud plně ztotožnil se závěry učiněnými žalovaným v odůvodnění napadeného rozhodnutí, jak bude dále uvedeno, proto na počátku vyložení svých závěrů citoval z uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Skutkový základ

8. Prvostupňový správní orgán zahájil dne 16.7.2014 z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC.

9. Podnětem k zahájení tohoto řízení byl trestní příkaz vydaný Okresním soudem Plzeň-jih dne 26.2.2014, pod čj. 2T 34/2014-52 (*dále jen „trestní příkaz sp.zn. 2T 34/20143“*), kterým byl žalobce uznán vinným přečinem maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť dne 7.1.2014 řídil osobní automobil přesto, že mu byla rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 20.5.2013, čj. MMP/104849/13, které nabylo právní moci dne 19.6.2013, uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců počínaje právní mocí rozhodnutí. Odsouzen byl k trestu odnětí svobody v délce pěti měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na dobu patnácti měsíců.

10. Následně byl prvostupňovým správním orgánem vyžádán opis z evidence rejstříku trestů fyzických osob a po té vyžádány rozsudky, které jsou založené ve správním spise. Rozsudkem Okresního soudu v Klatovech ze dne 24.4.2007, sp.zn. 2T 49/2007 (*dále jen „rozsudek sp.zn. 2T 49/2007“*), byl žalobce uznán vinným, že dne 24.9.2006 v době kolem 01.00 hodin v Klatovech ... přistoupil k M.K. ... a vzal mu peněženku s obsahem 70,- Kč, občanským a řidičským průkazem, kartou VZP a dalšími písemnostmi, krabičku se 4 ks cigaret, později mu vytrhl z ruky mobilní telefon zn. ...se SIM kartou ... s kreditem 2,0 Kč, celkově M.K. způsobil škodu ve výši 3 578 Kč, přičemž mobilní telefon užíval obžalovaný Prokhorenko, tedy prisvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a čin spáchal na věci, kterou měl jiný při sobě, tím spáchal trestný čin krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu obecně prospěšných prací ve výměře 180 hodin.

11. Rozsudkem Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 9.1.2013, sp.zn. 2T 23/2011 (*dále jen „rozsudek sp.zn. 2T 23/2011“*), byl žalobce, v té době bez pracovního poměru, spolu s bratrem o dva roky mladším, odsouzen za to, že 23.7.2010 v době od 22.26 hod. do 22.30 hod. v Přešticích, okr. Plzeň-jih, v Nonstop herně ... za přítomnosti nejméně obsluhy herny

... a hostů ... po předchozím slovním napadení nejprve (žalobce) udeřil pěstí do obličeje L.O., poté (bratr žalobce) jmenovaného uchoopil zezadu kolem krku a tak jej znehybnil a znemožnil mu obranu, přičemž (žalobce) jej následně opakovaně udeřil pěstí do obličeje a horní části těla a poté, co se L.O. sesunul k zemi, (žalobce) se přidržel barové stoličky a opakovaně skočil L.O., který byl celou dobu útoku držen (bratrem žalobce), na břicho a horní část trupu, a poté, co se poškozený postavil zpět na nohy, jej (žalobce) opakovaně udeřil dalšími 3 ranami pěstí do obličeje; svým jednáním způsobil L.O. zranění, které si nevyžádalo jeho pracovní neschopnost. Žalobce a jeho bratr se tak dopustili veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti zejména tím, že napadli jiného, čímž spáchali pokračující přečin výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku, a to podle § 23 trestního zákoníku ve spolupachatelství. Žalobce byl za to odsouzen k trestu odnětí svobody v délce pěti měsíců s podmíněným odložením výkonu trestu na zkušební dobu dvaceti měsíců za současného vyslovení dohledu ve smyslu § 49 odst. 1 trestního zákoníku, podle něhož se dohledem rozumí pravidelný osobní kontakt pachatele s úředníkem Probační a mediační služby, spolupráce při vytváření a realizaci probačního plánu dohledu ve zkušební době a kontrola dodržování podmínek uložených pachateli soudem nebo vyplývajících ze zákona. Usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 9.1.2013, čj. 2T 23/2011-237 byl žalobci uložený trest prominut na základě amnestie prezidenta republiky vyhlášené dne 1.1.2013 s tím, že povinnost uhrazení náhrady škody tím není dotčena.

Právní hodnocení

12. Žalobci bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, podle něhož *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže cizinec opakovaně závažným způsobem naruší veřejný pořádek nebo práva a svobody druhých anebo je důvodné nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince.*

13. Prvostupňový správní orgán, jak je zřejmé z odůvodnění jeho rozhodnutí, zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu, když dospěl k závěru, že žalobce ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC opakovaně závažným způsobem narušil veřejný pořádek. Vycházel při tom z obsahu tří výše uvedených rozhodnutí v trestních věcech žalobce a konstatoval za jaký přečin, resp. trestný čin, byl žalobci uložen jaký trest. K námitkám žalobce uplatněným ve vyjádření k podkladům rozhodnutí, prvostupňový správní orgán uvedl, že ač byl v pořadí první trest zahrazen, spáchání trestné činnosti bylo žalobci prokázáno a byl za ní příslušným soudem pravomocně odsouzen. Obdobně argumentoval v případě druhého rozsudku, na který se vztahovala amnestie, že se žalobce i v tomto případě protiprávního jednání prokazatelně dopustil. Dále prvostupňový správní orgán uvedl, že byl žalobce odsouzen pro spáchání trestného činu krádeže podle § 247 odst. 1 písm. d) trestního zákona, dále pro spáchání přečinu výtržnictví podle § 358 odst. 1 trestního zákoníku a pro spáchání přečinu maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Při rozhodování prvostupňový správní orgán rozhodoval ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu tak, aby vydané rozhodnutí bylo v souladu s veřejným zájmem. Konstatoval proto, že ve veřejném zájmu není, aby na území ČR pobýval cizinec s uděleným povolením k trvalému pobytu, který byl pravomocně odsouzen. Povolení k trvalému pobytu je vyjma českého občanství nejvyšším pobytovým statusem, a pokud cizinec opakovaně porušuje zákony České

republiky, není ve veřejném zájmu, aby mu zůstal tento pobytový status se všemi výhodami z něho plynoucími. Ve veřejném zájmu není, aby na území ČR měl uděleno povolení k trvalému pobytu cizinec, který zde tak zásadním způsobem narušil veřejný pořádek a opakovaně ignoroval rozhodnutí trestních soudů České republiky. V takovém případě převažuje veřejný zájem, zájem většinové společnosti a celé České republiky, nad zájmem jmenovaného pravomocně odsouzeného cizince. Následně pak uvedl, že při rozhodování o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC není posuzována trestní záchovalost, ale chování účastníka řízení, a to, zda cizinec závažným způsobem narušuje veřejný pořádek po celou dobu jeho pobytu na území České republiky. Soud k tomu dodává, že prvostupňový správní orgán zcela správně vycházel ze všech tří rozhodnutí vydaných v trestním řízení, a to bez ohledu na to, že byl v pořadí první trest po uplynutí příslušné lhůty zahrazen a bez ohledu na to, že byl druhý trest žalobci v důsledku amnestie prominut a v usnesení bylo konstatováno, že se na odsouzeného hledí jako by nebyl odsouzen. Prvostupňový správní orgán v daném řízení posuzoval splnění podmínek ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, proto bylo nutno posuzovat chování žalobce po celou dobu jeho pobytu na území České republiky.

14. V odvolání žalobce namítal, že měl prvostupňový správní orgán vyhodnocovat trestní záchovalost žalobce dle výpisu z evidence Rejstříku trestů, kde má žalobce kvůli amnestii uvedeno jen poslední odsouzení. K tomu žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že institut amnestie neslouží k zahrazení všech důsledků, které by zhoršily postavení jedince, „*nýbrž důsledkem uvedené fikce je, že ve výpisu z evidence Rejstříku trestů (§ 11 a násl. RejTr) se zahrazené odsouzení neuvádí a občan není povinen uvádět zahrazení odsouzení či zmiňovat se o své trestné činnosti při přijímání do zaměstnání ani při jiných příležitostech*“ (ŠÁMAL, Pavel. Trestní zákoník: Komentář. 2. vyd. Praha: C.H. Beck, 2012. xvi, 1450 s. Velké komentáře. ISBN 978-807-40U4-285. s. 1226.). Dále žalovaná uvedla, že musí prvostupňový správní orgán v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu posuzovat i závažnost hrozby jakou cizinec představuje pro veřejný pořádek České republiky. Pro danou proceduru je samozřejmě relevantní, zda a za co byl cizinec v minulosti odsouzen, lhotejnost je, je-li takové odsouzení již zahrazeno. Minulé odsouzení totiž nejenže svědčí o nízkém stupni integrace do společnosti, ale i o tom, že odsouzení a následné tresty na cizince nemají potřebný výchovný vliv, což značně zvyšuje pravděpodobnost, že se protiprávního jednání dopustí i v budoucnu.

15. Žalovaná odůvodnila správnost postupu prvostupňového správního orgánu, který si vyžádal opis z evidence Rejstříku trestů žalobce, ustanovením § 165a odst. 2 ZPC, podle něhož: *Ministerstvo je dále oprávněno v řízení podle tohoto zákona požadovat vydání výpisu nebo opisu z evidence Rejstříku trestů. V řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a v řízení o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu si vždy vyžádá výpis z evidence Rejstříku trestů a v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu si vždy vyžádá opis z evidence Rejstříku trestů.* Argumentovala rovněž rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6.2.2013, sp.zn. 1As 175/2012: „*Ačkoliv bylo odsouzení pro shora uvedený skutek zahrazeno, nebrání to žalovanému v tom, aby totéž jednání hodnotil pro účely řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu jako závažné porušení veřejného pořádku. Hypotéza § 75 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců totiž není postavena na tom, že byl cizinec odsouzen pro trestný čin, resp. že má záznam v trestním rejstříku [na rozdíl od § 75 odst. 2 písm. c) ve*

spojení s § 174 zákona o pobytu cizinců], nýbrž na tom že se dopustil určitého jednání. Zahlazení odsouzení nenastoluje fikci, že se čin, skutek nestal. Pouze se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen (§ 70 odst. 1 trestního zákona shodné i § 106 trestního zákoníku). K tomu soud uvádí, má-li prvostupňový správní orgán ze zákona právo vyžádat si opis z evidence Rejstříku trestů v řízení o vydání povolení k trvalému pobytu, pak lze na základě uvedeného ustanovení dovodit, že toto právo má tím spíše v řízení o zrušení trvalého pobytu, kdy je nutno posoudit případné trestně právní jednání cizince v době jeho pobytu na území České republiky v souladu s podmínkami § 77 ZPC. Opis z evidence Rejstříku trestů je navíc pro prvostupňový správní orgán ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu skutečností známou správnímu orgánu z úřední činnosti. Prvostupňový správní orgán proto byl oprávněn vyžádat si v daném řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce opis z evidence Rejstříku trestů, který je, jak správně uvádí žalovaný, veřejnou listinou, ze které jsou patrna i zahlazená rozhodnutí. Tam uvedené skutečnosti byl prvostupňový správní orgán oprávněn zahrnout mezi podklady pro rozhodnutí podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC.

16. K odvolací námitce, že ust. § 77 odst. 2 písm. f) ZPC má zjevně dopadat na případy, kdy cizinec poruší pobytové předpisy, k čemuž však v daném případě nedošlo, žalovaná upozornila, že je žalobci platnost povolení jeho trvalého pobytu rušena podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC, nikoliv podle písm. f) tohoto ustanovení. Konstatovala, že je možno ustanovení § 77 odst. 2 písm. a) ZPC aplikovat v případě opakovaného závažného narušení veřejného pořádku ze strany cizince, nikoliv pro porušení „pobytových předpisů“. K definici pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ žalovaná uvedla, že tento pojem není výslovně zákonem vymezen, avšak dá se charakterizovat tak, že veřejný pořádek je stav, kdy nejsou porušovány zákony České republiky. V této souvislosti žalovaná odkázala na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.10.2006, čj. 11Ca 51/2006, kde je uvedeno: „*Za veřejný pořádek je nutno považovat soustavu pravidel chování, která jsou obsažena v právních předpisech, ale i chování, která v právních předpisech obsažena nejsou, jestliže její zachování je podle obecného názoru v určitém místě a čase nezbytnou podmínkou pokojného stavu. Veřejným pořádkem je pak stav, ve kterém jsou pravidla chování dodržována, porušením veřejného pořádku je stav, kdy pravidla dodržována nejsou. Za pravidla chování, jejichž dodržování je obecně vyžadováno, aniž by byla výslovně právním předpisem stanovena, lze považovat základní pravidla slušnosti, morálky, respektování práv druhých apod.*“ Dle žalované tak jistě lze spáchání tří trestných činů považovat za narušení veřejného pořádku. Nad rámec se žalovaná vyjádřila i k tvrzení žalobce, že se nedopustil žádného porušení pobytových předpisů, a uvedla, že dle Cizineckého informačního systému se žalobce od roku 2007 dopustil minimálně čtyř přestupků proti zákonu o pobytu cizinců. S uvedeným odůvodněním žalované, v čem je spatřováno opakované závažné narušení veřejného pořádku žalobcem, se soud plně ztotožňuje. Závěr učiněný prvostupňovým správním orgánem, že se žalobce ve smyslu § 77 odst. 2 písm. a) ZPC dopustil opakovaného závažného narušení veřejného pořádku, je v souladu s podklady pro rozhodnutí a žalovaná nepochybila, když se s tímto závěrem ztotožnila a jeho odůvodnění v napadeném rozhodnutí doplnila.

17. Následně bylo povinností prvostupňového správního orgánu posoudit, zda je v případě žalobce splněna i podmínka druhá stanovená v § 77 odst. 2 ZPC, podle níž lze zrušit povolení k trvalému pobytu z důvodů uvedených v odstavci 2 tohoto ustanovení jen za

podmínky, že bude rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života účastníka řízení.

18. Podstatou posuzování přiměřenosti se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6.8.2013, čj. 8 As 68/2012, kde uvedl, že „ze samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince“.

19. Přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života se prvostupňový správní orgán vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí na str. 4 a 5. Jeho argumentaci rozvedla žalovaná, která se ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, čj. 8 As 68/2012, zabývala na jedné straně intenzitou zásahu do rodinného a soukromého života žalobce a na druhé straně charakterem narušení veřejného pořádku žalobcem vzhledem k jeho jednání po dobu pobytu na území České republiky. K intenzitě zásahu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce zcela správně zrekapitulovala žalobcovy osobní poměry. Žalobce má na území České republiky oba rodiče a bratra. Je svobodný a bezdětný. Dle Cizineckého informačního systému zde žije minimálně od roku 1999. Proto je nutno konstatovat, že uvedené rodinné vazby nejsou zanedbatelné. Zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky by však neměly být zpřetrhány, a to ani žalobcovy rodinné vazby ani jeho vazba na Českou republiku. Žalobci by takovým rozhodnutím bylo pouze odebráno pro cizince nejvyšší pobytové oprávnění, povolení k trvalému pobytu. To však neznamená, že by mu při splnění podmínek stanovených zákonem o pobytu cizinců nemohlo být k jeho žádosti uděleno jiné pobytové oprávnění za situace, že nebyl vysloven zákaz pobytu žalobce na území České republiky. Při posouzení zásahu rozhodnutí do soukromých poměrů žalobce žalovaná vycházela ze zjištění, že žalobce není dle živnostenského rejstříku držitelem živnostenského oprávnění, dle obchodního rejstříku není účasten v žádné obchodní společnosti a dle katastru nemovitostí není vlastníkem nemovitosti nacházející se na adrese, kde má hlášen trvalý pobyt. Relevantní ekonomické vazby žalobce na území České republiky rovněž nebyly zjištěny. Dle svého vyjádření nemá žalobce žádné vazby na zemi svého původu, což je vzhledem k délce jeho pobytu na území České republiky poměrně pravděpodobné. Na druhou stranu bylo nutno vzít v úvahu, že žalobce opustil zemi svého původu jako patnáctiletý, zná tedy tamní jazyk a prostředí, a z tohoto hlediska by pro něj návrat do vlasti nebyl neřešitelným problémem. V neposlední řadě bylo nutno vzít v úvahu, že je žalobce dospělý jedinec, který by měl být schopen se o sebe postarat, a to i mimo území České republiky, přičemž nejsou známy žádné závažné důvody, pro které by tohoto nebyl schopen. Na území České republiky nepobýval žalobce na základě mezinárodní ochrany, proto nejsou známy ani jiné závažné důvody, které by jeho pobytu v domovské zemi bránily.

20. Ohledně charakteru narušení veřejného pořádku žalobcem vzhledem k jeho jednání po dobu pobytu na území České republiky žalovaná souhlasila s názorem žalobce, že samotná existence odsouzení nepostačuje k posouzení závažnosti jím spáchaného narušení veřejného pořádku a že je třeba se zabývat konkrétními detaily jeho protiprávního jednání. Soud po prostudování správního spisu dospěl ke shodnému závěru jako žalovaná, že žalobce narušoval veřejný pořádek poměrně závažně, za což byl českými soudy celkem třikrát odsouzen. V roce 2006 se dopustil krádeže, když v nočních hodinách uchoпил jiného mladíka za mikinu pod

krkem, natlačil ho do drátěného oplocení a požadoval po něm vydání peněženky a mobilního telefonu, přičemž mu vyhrožoval zabitím. Poškozený následně požadované věci vydal. V roce 2010 společně se svým bratrem napadli hosta herny, a to pouze z toho důvodu, že napadený nepodal žalobci ruku. Žalobce nejdříve poškozeného, se kterým dle obsluhy herny nebyly nikdy problémy, udeřil pěstí do obličeje. Poté jeho bratr uchopil poškozeného zezadu kolem krku, čímž ho znehybnil, načež žalobce opakovaně udeřil poškozeného pěstí do obličeje a horní části těla a poté, co se poškozený sesunul k zemi, skákal žalobce opakovaně celou svou vahou na ležícího poškozeného, konkrétně na jeho břicho a horní část trupu, a pak ho ještě třikrát udeřil pěstí do obličeje. V roce 2014 žalobce řídil motorové vozidlo, ačkoliv měl tuto činnost zakázanu rozhodnutím Magistrátu města Plzně ze dne 20.5.2013, čj. MMP/104849/13, a to z důvodu, že nejdříve dne 3.11.2012 řídil motorové vozidlo, ačkoliv byl pod vlivem alkoholu a neměl u sebe řidičský průkaz ani osvědčení o registraci vozidla, a poté dne 23.11.2012 řídil motorové vozidlo, ačkoliv byl pod vlivem metamfetaminu a neměl u sebe řidičský průkaz ani osvědčení o registraci vozidla. Žalobce tedy řídil motorové vozidlo nejen pod vlivem alkoholu, ale i metamfetaminu, což je činnost obzvláště nebezpečná. Po užití této návykové látky je výrazně ovlivněna nejen motorika, ale i psychické funkce. Mezi účinky, které nepříznivě působí na řízení motorového vozidla, patří: euforie, hyperaktivita, motorický neklid, halucinace, zrychlení psychomotorického tempa a toku myšlenek na úkor koncentrace k ovládání vozidla. Pocit tělesné výkonnosti může způsobit ztrátu schopnosti posoudit hranice somatických možností. Obvykle se jedná o agresivní jízdu, vybočování z jízdního pruhu, vlnkovitou jízdu. Při konci působení (tzv. dojezdu) naopak dochází k ospalosti, únavě, depresím. Žalobcem spáchaná narušení veřejného pořádku tedy nebyla bagatelní. V prvním případě okradl jiného, a to za použití násilí a v nočních hodinách, v druhém případě za využití početní přesily přímo napadl jiného pěstmi, přičemž od útoků na poškozeného ho neodradilo ani to, že se poškozený sesunul k zemi. Intenzitu závažnosti narušení veřejného pořádku zvyšuje skutečnost, že svým protiprávním jednáním opakovaně narušil integritu jiného člověka, a to v prvním případě pro získání majetkového prospěchu, v druhém pak z malicherné příčiny. Dále řídil motorové vozidlo ve stavu, kdy ohrožoval nejen bezpečnost svoji, ale především zdraví a životy ostatních, přičemž zachování těchto hodnot je jednoznačně základním zájmem společnosti. Dle statistik zveřejňovaných BESIPem je každá desátá oběť dopravní nehody usmrcena řidičem pod vlivem omamných látek. Za toto narušení veřejného pořádku mu byla uložena sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce však tento zákaz nerespektoval. V rozsudku Okresního soudu Plzeň-jih sp.zn. 2 T 23/2011 je odkazováno na zprávu z místa bydliště, dle níž žalobce na území obce Přestavlky spolu s bratrem páchá škody a násilnosti. V rozsudku soud uvedl, že se u žalobce, stejně jako u jeho bratra, jedná o agresivního jedince, který není schopen chovat se v souladu se zásadami slušného občanského soužití. Z Cizineckého informačního systému pak bylo zjištěno, že se žalobce dopustil čtyř správních deliktů porušením povinností vyplývajících ze zákona o pobytu cizinců, a to v roce 2007, v roce 2008 a dvakrát v roce 2013. Na základě uvedeného soud shodně s žalovanou dospěl k závěru, že žalobce narušuje veřejný pořádek opakovaně. Závažnost narušení veřejného pořádku žalobcem zvyšuje fakt, že se opakovaného protiprávního jednání dopouštěl i přesto, že byl již předtím za jiné protiprávní jednání odsouzen. Z toho je patrné, že na žalobce nemají absolvovaná trestní řízení a v nich uložené tresty příčinný výchovný vliv, a tudíž je značně pravděpodobné, že se dalších narušení veřejného pořádku dopustí i v budoucnu. Soud proto uzavírá, že je na základě uvedeného nutno učinit závěr, že žalobce představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné

nebezpečí pro veřejný pořádek v České republice. Námitka nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce je tak nedůvodná.

21. Na základě uvedeného je zřejmé, že soud přezkoumal napadené rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů. Není proto důvodným tvrzení žalobce v žalobě, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť „žalovaný se omezil pouze na obecné formulace, bez toho aniž by své závěry dostatečně odůvodnil a aniž by měly tyto závěry oporu v provedeném dokazování. Mimo jiné žalovaný shrnul, že žalobce sice žil na území České republiky poměrně dlouhou dobu, avšak zná jazyk svého státu a jeho prostředí, proto by pro něj neměl být z tohoto hlediska návrat do vlasti neřešitelným problémem. Tyto závěry však žalovaný nijak blíže nerozváděl, ani není z ničeho patrné, na základě jakých podkladů k nim dospěl.“ K tomu soud uvádí, že napadené rozhodnutí odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, neboť v jeho odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaná řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se žalovaná vypořádala s odvolacími námitkami žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá zcela požadavkům formulovaným v rozsáhlé judikatuře Nejvyššího správního soudu k pojmu nepřezkoumatelnosti (např. viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4.12.2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14.7.2005, čj. 2 Afs 24/2005 - 44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 29.7.2004, čj. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 16.12.2008, čj. 1 Ao 3/2008 - 136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS). Žalovaná srozumitelně a přezkoumatelným způsobem odůvodnila svůj závěr, že byly v případě žalobce dány podmínky pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. a) ZPC. Předpokládanou znalost jazyka státu svého původu u žalobce žalovaná odvodila od věku 15 let, ve kterém žalobce zemi původu opustil, a správně tuto skutečnost hodnotila jako jeden z ukazatelů při posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce. Napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěr

22. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

23. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému v souvislosti s řízením náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 31. března 2016

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová